

Agatha Raisinová pozorovala sluneční svit na stěně své kanceláře v londýnské City.

Pronikal škvírami mezi lamelami okenních žaluzií, a jak se slunce chýlilo k západu, dlouhé šípy světla poznenáhlu klesaly a pomyslné sluneční hodiny ohlašovaly konec Agatina pracovního dne.

Zítرا skončí i její časově omezené šéfování oddělení v agentuře public relations, načež se vrátí domů, do vesnice Carsely v Cotswoldsu. V práci ji to netěšilo. Jako by po odchodu na odpočinek, během krátkého pobytu na venkově, ztratila energii nezbytnou k vydupávání publicity pro klienty u žurnalistů a televizních společností.

Třebaže si někdejší agresivitu a energii uchovala a profesně uspěla, chyběla jí vesnice a její přátelé. Zpočátku, když se mohla utrhnout od práce, přijela do Carsely na pár víkendů, jenže Londýn ji natolik vysával, že se poslední dva měsíce z metropole nehnula a makala i o víkendech.

Myslela si, že její nově objevená schopnost získávat si přátele zapůsobí i v City, leč většina zaměstnanců byla v porovnání s Agatinou „padesátkou plus“ mladá a sdružovala se v polední přestávce i po práci mezi sebou. Roy Silver, její mladý kamarád, který ji uvrtil k šestiměsíčnímu působení v agentuře Pedmans, se jí v poslední době vyhýbal a pravidelně prohlašoval, že je „pracovně přetížený“ a nemůže si dovolit zajít s ní na skleničku nebo na kus řeči.

Povzdechla si a podívala se na hodiny. Čekal ji nějaký ten drink a večere s novinářem z plátku *Daily Bugle* v zájmu medializace nové popové hvězdy Jeffa Loona, vlastním jménem

Trevora Bilese, a vůbec se na to netěšila. Je ovšem těžké prosadit někoho jako Jeffa Loona, nedomrlého mladíka posetého akné a sprostého jako dlaždič. Ale disponuje hlasem, pro který ho označují za irského salonního tenora, znovu nazpíval několik starých romantických cajdáků a povýšil je na momentální hity. Proto nezbývá než ho obdařit novým image mazlíčka střední Anglie, kterého zbožňuje jeho generace i mamky a tatkové. Nejsnáz toho lze dosáhnout, když ho budou držet pokud možno co nejdál od široké obce novinářů a nasadí na něj Agathu Raisinovou.

Převlékla se na zaměstnanecké toaletě do černých šatů a doplnila je perlovým náhrdelníkem, aby vhodně podtrhla požadovaný seriózní image klienta, jehož reprezentuje. Novináře, s nímž se má setkat, neznala, proto si o něm opatřila informace. Jmenuje se Ross Andrews. Kdysi byl jedním z předních zpravodajů, ale ve středním věku ho z extraligy přeřadili do rubriky „Ze společnosti“. Stárnoucí novináři často působí v nižší soutěži a zpravují o společenských hrátkách či plní zábavnou přílohu, v horším případě odpovídají na dopisy čtenářů.

Sejdou se v City, Fleet Street v tradiční podobě novinářské tepny dávno neexistuje, vydavatelé tištěných médií se přemístili do East Endu.

Domluvila si s Rossem schůzku v lobby baru hotelu City, kde se dá i povečeřet v solidní restauraci, z níž se nabízí působivý pohled na Temži.

Nakrucovala se před zrcadlem. Nedávno zakoupené šaty jí byly podezřele těsné. Absolvovala příliš mnoho drahých, opulentních obědů a večeří. Jen co se vrátí do Carsely, zhubne.

Když kráčela ke vchodu do hotelu, dveřník Jock poskočil, aby jí otevřel dveře. „Dobrý večer, paní Raisinová,“ řekl, servilně zdvořile se usmál, a jakmile se Agatha vzdálila z doslechu, zabručel pod vousy: „Babo protivná!“ Agatha ho totiž jednou

pěkně seřvala: „Jste přece dveřník, tak laskavě otvírejte ty mizerné dveře vždycky hned, jak mě uvidíte. Hodte sebou!“ Liný Jock jí to nikdy neodpustil.

Agatha pokračovala v chůzi, plnoštíhlá bojovná žena s nakrátko ostříhanými vlasy, pronikavými očima a pěknými nohama. Ze slábnoucího večerního slunečního svitu rázně vstoupila do příšeří hotelové haly. Ačkoli Rosse Andrewse neznala, zkušeným okem ho okamžitě odhalila. Oděl se do tmavého obleku s kravatou, přesto z něj číselo jakási šupácká ošuntělost. Měl řídnoucí, podezřele černé vlasy, odulý obličej s rozpláclým nosem a vybledlé modré oči. Kdysi mohl být docela pohledný, pomyslela si Agatha, než k němu dokráčela, ale léta nemírného nasávání si vybrala svou daň.

„Pan Andrews?“

„Paní Raisinová! Říkejte mi Rossi. Objednal jsem si na váš účet drink,“ spustil zvesela. „Jistě to zanesete do nákladů.“

Agatha znala hodně novinářů, expertů na předkládání falešných účtů z restaurací za pohoštění klientů, jimž měli pozvednout náladu, ale omezili objednávku na minimum, zato shráblí nadsazeně vyúčtované peníze. Pokud si mohli dopřát na cizí účet, neznali mezí.

Přikývla, posadila se naproti němu, přivolala číšníka a objednala si džin s tonikem. „Říkejte mi Agatho,“ navrhla.

„Jak se daří listu *Daily Bugle*?“ navázala vzápětí s vědomím, že nemá smysl jednat pracovně, dokud novinář neusoudí, že toho vypil dost na to, aby zplodil pár řádek.

„Stručně řečeno, jde to s kopce,“ pravil zasmušile. „Potíž je v tom, že dnešní mladí novináři nemají o profesi ani páru. Vycházejí z debilních žurnalistických škol a nám, co jsme se museli řídit vlastním šestým smyslem a jít do všeho po hlavě, nesahají po kotníky. Popírají podstatu novinářiny, tvrdí třeba: ‚Přece jsem se nemohl dotýčné nebo dotýčného donekonečna vyptávat, když jim právě zemřel manžel nebo manželka.‘ Já jim na to povídám: ‚Vážení, za mých časů se na titulní strán-

ku vypíchl právě to a kašlalo se na něčí city.‘ Chtějí se zalíbit. Dobrý zpravodaj se ovšem nezalíbí nikdy.“

„To je pravda,“ souhlasila Agatha s jistou dávkou porozumění.

Ross přivolal číšníka, a aniž se zeptal Agathy, jestli si nedá ještě skleničku, objednal si další whisky se sodou.

„Všechno se změnilo, když vedení novin převzali účetní, zanedbnění žárliví ubožáci, co škrtají výdaje a přou se o každý chlup. Jo, já pamatuju...“

Agatha se usmála a přestala ho vnímat. Kolikrát se octla v podobné situaci a naslouchala podobným stížnostem? Zítra bude volná a do práce se už nikdy nevrátí, rozhodně ne k PR. Prodala vlastní firmu a odešla předčasně na odpočinek, usadila se v Cotswoldsu, ve vesnici Carsely, jež si ji podmanila přátelskou vstřícností. Stýskalo se jí. Chyběl jí dámský spolek, čajové dýchánky na faře, poklidný venkovský život. Zatímco Ross tlachal, adresovala mu rutinní obdivný pohled a v myšlenkách se přenesla ke svému sousedovi Jamesi Laceyemu. Při poslední návštěvě vesnice s ním vypila skleničku, ale jejich tolerantní přátelství zřejmě skončilo. Dospěla k názoru, že její pošetilá posedlost Jamesem je definitivně pryč. Přitom společné vyšetřování vražd bylo tak vzrušující!

Když Ross zvedl ruku, aby si objednal další drink, důrazně mu připomněla, že by se měli najíst. Přešli do restaurace. „Váš oblíbený stůl, paní Raisinová,“ řekl vrchní číšník a uvedl je ke stolu u okna.

Kde jsou ty časy, uvažovala Agatha, kdy ji těšilo, že ji znali a vítali vrchní číšníci, potvrzovalo se tím, jak daleko to dotáhla z birminghamského slumu, kde vyrůstala. Dneska ovšem nikdo nepoužívá výrazy jako slum nebo dokonce brloh. Módním se stal pojem inner city, jako by ten matoucí eufemismus mohl zachátralé městské čtvrti v historickém centru, obývané chudinou, zbavit špíny, násilí a zoufalství. Apoštolové humanity mleli pantem o bídě, ale nikdo z nich nehladověl tak jako

starobní důchodci, kteří nebyli dost agresivní, aby si vymohli, co jim náleží. Chudobu tam provázelo duševní zbídačení, utvrzované násilnickými videy, alkoholem a drogami.

„A starý Chalmers mi po návratu z Bejrútu povídá: ‚Na to, aby tě unesli, jsi děsně prohnaná a houževnatá šelma, Rossi.‘“

„Určitě,“ přisvědčila Agatha. „Co si dáte k pití?“

„Můžu vybrat? Přesvědčil jsem se, že dámy se ve vínech moc nevyznají.“ Agatha si jeho výrok vyložila tak, že ženy objednávají levná vína a často jen rozlévanou břechku. Pomyslela si, že Ross zvolí druhé nejdražší víno, aby jeho lačnost nebyla tak okatá, a také to udělal. Jako jemu podobní rovněž objednal jídlo, jež považoval za důstojné své osobnosti, a ne proto, že by mu chutnalo. Moc toho nesnědl, očividně toužil po brandy, které uzavře jejich večeri, a nemohl se dočkat, až někdo ty drahé blafy sklídí ze stolu. Ve šnecích, jehněčí kýtě a věnečcích z odpalovaného těsta se víceméně jen porýpal.

Po brandy přistoupila znavená Agatha k věci. Vyličila Jeffa Loona jako milého chlapce, příliš hodného pro popový svět, oddaného své matce a dvěma bratrům. Představila jeho připravované nahrávky. Předložila fotografie a podkladové materiály pro tisk.

„To všechno jsou kraviny,“ prohlásil Ross a malátně se usmál. „Proklepnul jsem si toho Jeffa Loona a má záznam, záznam v trestním rejstříku. Shledali ho vinným z dvojnásobného ublížení na těle a schytlal to i za požívání drog, tak proč do mě hustíte hovadiny, že je mamincin mazánek?“

Rossův dojem, že Agatha Raisinová je příjemná dáma středního věku, vzal zaslé, teď ho provrtávala pronikavýma očima žena ostře řezaného obličjeje.

„To vy nežvaňte hovadiny, milánku,“ spustila Agatha. „Zatraceně dobře víte, proč jsem vás sem pozvala. Pokud nehodláte napsat něco aspoň trochu slušného, neměl jste sem chodit, vy nenasytňý čuňasi! Něco vám povím: houby mi záleží na tom, co napíšete. Nechci vás už nikdy vidět. Jste zkracho-

valý novinář, krkoun, co by jen chlemtal, nudíte mě k smrti smyšlenými historkami o svojí velevýznamnosti a máte tu drzost tvrdit o Jeffovi, že je zločinec. Co jste vy? Píárům nepřísluší, aby si stěžovali, ale pozor! Prolomím konvence. Váš šéfredaktor uslyší ty vaše plky, a to doslova, a připiše vám je k tíži spolu s útratou za tenhle večer.“

„Nebude vás poslouchat!“ vztekle zareagoval Ross.

Agatha zalovila pod ubrouskem na svém klíně a vytáhla malý, ale výkonný diktafon. „Usmějte se,“ řekla Agatha. „Třeba tohle funguje i jako skrytá kamera.“

Zmohl se na chabý úsměv. „Aggie, Aggie.“ Přiložil dlaň na její ruku. „Nerozumíte žertu? Samozřejmě napíšu o Jeffovi pěkný článek.“

Agatha požádala gestem vrchního o účet a ucedila: „Je mi úplně jedno, co napíšete.“

Ross Andrews rychle vystřízlivěl. „Poslyšte, Aggie...“

„Pro vás Agatha, ale stačí paní Raisinová, když se teď líp známe.“

„Vážně, slibuju vám ukázkový článek.“

Agatha podepsala účet. „Pásku s nahrávkou dostanete, až si ho přečtu,“ poznamenala a vstala. „Dobrou noc, pane Andrewsi.“

Ross Andrews polohlasně zaklel. Píárka! Doufal, že se už nikdy nesetká s někým podobným Agatě Raisinové. Málem se rozplakal. Ach, kde jsou ty časy, kdy ženy byly ženami!

Daleko odtud, v srdci Gloucestershiru, v Dembley, městě s historickým právem trhu, seděl Jeffrey Benson ve třídě střední školy, kde každý týden schůzoval turistický klub Dembley Walkers. Pozoroval svou přítelkyni Jessiku Tartinckovou, která právě referovala, a nemohl se zbavit utkvělé myšlenky. Nic proti feminizmu, bůh ví, že je pro rovnost pohlaví, ale proč se musí ženy oblékat jako muži?

Jessica se dostavila v džínách a volně splývající pracovní košili. Měla vědátoricky pobledlý obličej – vystudovala s vy-

znamenáním angličtinu v Oxfordu – a dlouhé, husté a rovné černé vlasy. Zdobila ji skvostná, velká a pevná ňadra. Poněkud silnější stehna a nepříliš hezké nohy leckdo přehlédl, protože pořád nosila kalhoty. Jako Jeff, učitel na všeobecné střední škole. Než se sama prohlásila za vůdkyni Dembley Walkers, byli nesvárlivou, upovídanou partou lidí, jimž se zalíbily víkendové pěší toulky.

Ale Jessica si zjevně libovala ve sporech s majiteli pozemků, které z duše nenáviděla. Často navštěvovala archiv v Gloucesteru, zkoumala historické mapy a služebnost cest, zaniklých v průběhu věků, jež se staly součástí polností osazovaných zemědělskými plodinami.

Jessica nastoupila na zdejší škole před několika měsíci a okamžitě se začala rozhlížet, jak by se ještě uplatnila, jak by se šířeji realizovala. O Dembley Walkers se dověděla od své kolegyně, plaché blondýnky Debory Camdenové, učitelky fyziky. Jessica našla, co hledala, a zakrátko, aniž pěší turisté věděli, jak se to vlastně seběhlo, stanula v jejich čele. To, že její zanícení pro zkoumání práva průchodu po cestách na soukromých pozemcích pramení z hořkosti a závisti a v jejich předchozích „protestech“ – byla aktivistkou mírového protijaderného tábora u Greenham Common – se skrývala i touha po moci nad lidmi, Deboru nenapadlo. Jessica na sobě neshledala sebemenší chybu, a v tom byla její velká síla. Vyzařovalo z ní sebevědomí. Nesouhlasit s ní bylo politicky nekorektní. Většina původních turistů si oblíbila poklidné výlety, a tak z klubu vystoupili, ale nahradili je takoví, kteří odpovídali její představě, což považovala za logické. Mezi její nejoddanější stoupenkyně kromě Debory patřila Mary Trappová, štíhlá, zapšklá dívka se špatnou pletí a velkýma, převelikýma nohama, takže nosila boty nadměrné velikosti. Z mužů za ní stál především Kelvin Hamilton, „profesionální Skot“, který nosil zásadně kilt, občas žertoval ve skotštině a prohlašoval, že pochází ze Skotské vysočiny, ačkoli ve skutečnosti se narodil

v Glasgow. K nejnějnějším se řadila Alice Dewhurstová, mohutná, rozložitá žena s mohutnou, rozložitou zadnicí, která znala Jessiku z časů Greenham Common. Alicina přítelkyně Gemma Queenová, vychrtlá a chudokrevná prodavačka, toho moc nenamluvila, vždycky souhlasila se vším, co řekla Alice. Okruh loajálních stoupců uzavírali dva muži, Peter Hatfield a Terry Brice, kteří pracovali v hotelu Měděný kotlík jako čišníci. Oba byli štíhlí a zdrženliví, oba zženštilí, oba spolu šepetem vtipkovali a hihňali se.

Jessica působila toho večera zvláště přitažlivě, neboť ji rozehřálo, že objevila čerstvou kořist. Služebnost cesty, staré právo průchodu, se týkalo pozemku baroneta, sira Charlese Fraithe. Sama se vydala do terénu na obhlídku. Část někdejší cesty pohltilo obdělávané pole. Napsala tedy siru Charlesovi dopis a informovala ho, že přes příští sobotu projdou přes jeho pozemek a on tomu nesmí bránit.

Deboře náhle vyletěla ruka nahoru. „Ano, Deboro?“ udělila jí slovo Jessica a povytáhla obočí.

„Ne-nemůžeme jít prostě na vý-výlet jako obvykle?“ zakokotala se Deborah. „Když nás vodíval starý pan Jones, byla to zábava. Piknikovali jsme a vůbec...“

Ztichla dřív, než se Jessica stačila zatvářit opovržlivě.

„Prosím tě, Deboro, já tě vůbec nepoznávám. Nebýt klubů pěší turistiky, jako je ten náš, historická práva průchodu zaniknou.“

Jeden z původních předjessikovských turistů, Harry Southern, se nečekaně ozval: „Deborah vystihla problém. Tuhle sobotu se chystáme projít přes pozemek farmáře Stonea. Před měsícem nás vyháněl ručnicí a některé dámy pěkně vyděsil.“

„Vyděsil leda vás,“ podotkla Jessica povýšeně. „Dobře. Budeme hlasovat. Půjdeme tento víkend přes pozemek farmáře Stonea?“

Hlasování proběhlo hladce, její přívrženci jasně přečísli

ostatní. I Debora ztratila kuráž, neprotestovala, a když ji po schůzi Jessica objala kolem ramen a přivinula k sobě, její pochybnosti se rozplynuly a obvyklá slepá oddanost zvítězila.

Konečně nastal pátek a osazenstvo institucí v City vzalo za svou zásadu „Vypadni co nejdřív, zítra je sobota!“ Agatha vyklidila psací stůl. Téměř dětinsky zatoužila vymazat veškerá telefonní čísla pracovních kontaktů z organizéru Filofax, aby ztížila situaci tomu, kdo ji nahradí, ale odolala. Slyšela, jak si za dveřmi radostně prozpěvuje její sekretářka. Agatha během svého krátkého působení vystřídala tři sekretářky. Té současné, Bunty Duntonové, statného, veselého venkovského děvčete s hroší kůží, se Agatiny časté prudké, prchlivé výbuchy navenek nijak nedotkly. Přesto si nikdy tak šťastně neprozpěvovala.

Až se vrátím do Carsely, všechno bude zase v pohodě, pomyslela si Agatha. Tam si ji oblíbili.

Dveře její kanceláře se otevřely a opatrně vstoupil Roy Silver. Vlasy si sčesal dozadu, nageloval a svázal do koňského ohonu. Na bradě mu vyrazil pupínek a ráz jeho obleku určovalo sako, jež volně viselo z ramenou, z ohrnutých rukávů trčely manžety košile. Široká hedvábná kravata odpuzovala směsí cí řvavých světélkujících barev a podtrhovala nezdravou bledost jeho obličeje.

„Končíš?“ zeptal se, připraven opět prchnout.

„Ach, posad se, Royi,“ vyzvala ho Agatha. „Pobyla jsem tu šest měsíců a skoro jsme se neviděli.“

„V jednom kuse jsem makal, Aggie. A ty taky. Jak jsi pořídila ohledně Jeffa Loona?“

„Slušně,“ znepokojeně odpověděla Agatha. S odstupem si kladla otázku, jestli to nepřepískla. Ne že by řeči toho hnusáka opravdu nahrávala. Náhodou měla s sebou v kabelce diktafon, vytáhla ho, když se zahleděný do sebe chvástal, a položila si ho na klín pod ubrousek, aby na něj vyzrál.